ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

16 січня 2019 року ● № 3 (90)

Петро ЛУК'ЯНЕНКО

Третій Майдан уже йде?.. Вибори

Коли деякі політичні аналітики і експерти починають говорити про ймовірність виникнення ще одного народного спротиву владі у вигляді Майдану, то виникає велике бажання сказати їм:
- Хлопці, протріть очі, він уже нуртує у молодіжному середовищі українців! Інакше чим іншим можна пояснити таку симпатію молоді коміку Зеленському, ймовірному кандидату у президенти?

На тлі масової зневіри до всіх інституцій влади зросло молоде покоління українців. І тепер йому хочеться від усієї душі спересердя плюнути, скрутити велику дулю владній брехні, зокрема, на виборах президента і посміятися замість плачу. Зрозуміло, що йдуть вони на це від безвиході, бо не бачать світла в кінці тунелю тотальної несправедливості. Адже ніде правди діти: разом з молоддю від початків Незалежності країни зростала і розквітла система корупції, кумівства, безкарності, відсутності правосуддя тощо. Зараз перспективна і розумна молодь масово втікає за кордон, бо не може вже не тільки жити в Україні, але й просто виживати, створювати сім'ї, народжувати та утримувати дітей. Їй же знову й знову ті самі політики намагаються втерти ту ж саму брехню, силкуючись пролізти до владного корита. І молоді насточортіло! Будуть, судячи з усього, голосувати «по приколу». Це молодіжний протест і наслідки його у воюючій країні непередбачувані. Пам'ятаєте, як починався Другий майдан? Теж першою виказала незадоволення владі молодь. Здавалося б, ну що там, поспівали, покричали, а чим закінчилося?!

Молодь треба вміти чути і розуміти

Не треба думати, що молодь у нас вся інфантильна і не спроможна думати. Це далеко не так. Коли запитуєш ще юних людей, чому виїздять з України, чуєш майже одну відповідь:

- Не бачу тут пер-спек-ти-ви для себе!

Ось така правда, панове політики, депутати з кандидатами в президенти. Невже ви так відірвались від життя, що не можете чи не хочете зрозуміти молодь, лишаючи її без надії на майбутнє?! Деякі експерти кажуть, що молодь мало цікавиться політичним життям, на вибори майже не ходить. Та тому й не ходить, що не вірить. Не йме віри облудним обіцянкам політиків, які вже вкотре перед виборами брешуть, а потім, прийшовши до влади, приймають антиконституційні, антинародні закони. Це зрозуміти при бажанні досить легко, варто тільки захотіти. Але хапальний рефлекс наших можновладців настільки розвинувся за останні роки, що заважає їм мислити державницьки, масштабно.

Навіть тоді, коли частина країни в окупації, продовжуються бойові дії на Сході країни, а мільйони громадян покинули країну, що ми бачимо? На манежі все ті ж, за невеликим винятком. Виборча система не змінена, закон про імпічмент президента не ухвалений, як обіцяли. Відповідальність «гаранта» перед виборцями за не виконані обіцянки практично залишається нульовою. Тобто нічого в цьому сенсі навіть після кривавого Другого майдану не змінилось. Тому частина молоді втікає з країни. Інша просто не прийде на вибори, ще одна - проголосує на зло владі «по приколу» за коміка.

- Молодіжний, протестно-деполітизований електорат - це його, - сказав у коментарі ВВС News Україна доктор соціології Олександр Вишняк.

Читайте далі стор. 3

«Тут, все, як на долоні, правда»

Передплата-2019

Шановні працівники газети «Фермер Придніпров'я», пише до вас **жителька села Добровілля Васильківського району Довгопола Уляна Трифанівна, пенсіонерка, ветеран праці, 46 років стажу.** Одержавши газету, я подумала, що це помилково принесли мені, а потім звернула увагу на те, що вона адресована мені. Ось так я одержую щотижневий випуск газети. Спочатку я мало звернула на неї увагу, бо «Фермер...» це наче не для мене, але одержавши одну, потім другу, я вже не могла дочекатися наступної. Тож недарма кажуть: не суди з першого погляду нікого і нічого. У даний час читаю тільки періодичні видання, але вони інші за змістом. Газета «Фермер Придніпров'я» про правдиве минуле і сучасне життя українського народу.

Ось пізнавальна болюча розповідь про подвиг нашого земляка «Він не повернувся з атаки» Олексія Григоровича Єременка. Чому діти, онуки, правнуки повинні боротись за справедливість протягом всього свого життя? Автобіографічна повість про долю українського письменника Олеся Гончара і його творчість. Судна доля Миколи Агафонова - прийдуть часи справедливості і для нього.

«Переорана доля», «Похорон голови» - цікаві розповіді Миколи Нечипоренка. Тут все, як на долоні, правда. В газеті є і інші різні хороші та корисні рубрики - «Наш городник», «Здоровенькі були».

Натхненнику газети Анатолію Гайворонському, голові обласної Асоціації фермерів і приватних землевласників хочеться побажати енергії, мудрості в згуртуванні великих і малих фермерських господарств. Минув 2018 рік, тож прийміть від чистої душі вдячність за таке видання. Прочитавши газету, віддаю сусідам, які теж схвалюють її.

Хочеться, щоб 2019 р. був урожайним на полях, в садах і огородах, мирним в Україні і в усьому кращим для життя людей. Прийміть найтепліші слова привітання і побажання. Бажаю всім працівникам газети миру, здоров'я, сімейного щастя, удачі, успіхів у повсякденній потрібній праці, а одержувачам видання нових пізнавальних статей.

Хай у всіх Вас буде більше радісних, сонячних, світлих днів. Всім Вам найціннішого – здоров'я. Всім святкового, радісного зимового настрою.

З Новим Роком! З Новим Щастям!

Тих, хто ще не оформив передплату на рік 2019-ий, закликаємо завітати на поштові відділення, щоб продовжити наше взаємне спілкування на сторінках обласного тижневика «Фермер Придніпров'я». Передплата триває і в січні, і в кожному наступному місяці до 25 числа включно. Передплатний індекс у Каталозі обласних видань 60092.

Сучасні сюжети

ЕПІДЕМІЯ ВОВЧОГО СКАЗУ

Одразу стало зрозуміло, що загиблу чимось доволі твердим вдарили у шию, ну а потім – певно, для «гарантії» - задушили. Що ж на даний момент з'ясовано і відомо?

Відразу скажемо, потерпіла Дарина Білоус, якій тільки недавно 19 років від роду виповнилося, не належала до підлітків зразкової поведінки. Як і сім'я, у якій вона народилася та виросла в одному з сіл Новомосковського району.

Читайте стор. 4,5

Асоціація фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області

У четвер, 24 січня в приміщенні будинку Профпілок відбудеться річна звітно-виборча конференція Асоціації фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області.
Фермери обговорять всі проблеми і подальший розвиток і дії Асоціації фермерів та оберуть делегатів на черговий з'їзд АФЗУ. На порядок денний винесено ряд важливих питань.
Запрошуємо делегатів районних Асоціацій фермерів, а також запрошуємо активних та небайдужих фермерів та одноосібників взяти участь в роботі конференції.
Початок реєстрації о 10.00. Початок роботи об 11.00.
м. Дніпро, проспект Дмитра Яворницького, 93, Будинок Профспілок, велика зала, 2-й поверх.

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

«Вимагати поновлення дії договору оренди земельної ділянки державної власності може лише той, хто належним чином виконував обов'язки і має всі підтвердження цього факту», з'ясуємо чи все так просто…

Оренда землі - це засноване на договорі строкове платне володіння і користування земельною ділянкою, необхідною орендареві для проведення підприємницької та інших видів діяльності.

Договір оренди землі – це договір, за яким орендодавець зобов'язаний за плату передати орендареві земельну ділянку у володіння і користування на певний строк, а орендар зобов'язаний використовувати земельну ділянку відповідно до умов договору.

Пролонгація договору оренди земельної ділянки

Треба знати

По закінченню строку, на який було укладено договір оренди землі, орендар має переважне право перед іншими особами на укладення договору оренди землі на новий строк (поновлення договору оренди землі), що регулюється статтею 33 Закону України «Про оренду землі».

Орендар, який має намір скористатися переважним правом на укладення договору оренди землі на новий строк, зобов'язаний повідомити про це орендодавця до спливу строку договору оренди землі у строк, встановлений договором, але не пізніше, ніж за місяць.

До листа-повідомлення про поновлення договору оренди землі орендар додає проект додаткової угоди. Додаткова угода має бути укладена сторонами в обов'язковому порядку у місячний строк.

Норма частини восьмої статті 33 Закону України «Про оренду землі» передбачає обов'язковість пролонгації договору оренди (відновлення на той самий строк і на тих самих умовах) за відсутності заперечень орендодавця протягом одного місяця після закінчення строку договору і не вимагає наявності рішення орендодавця на поновлення договору оренди землі. Необхідна згода орендодавця як сторони за договором вважається отриманою за відсутності його письмових заперечень протягом одного місяця після закінчення терміну дії договору, тобто шляхом вчинення ним дії - бездіяльності (мовчазна згода) відповідно до частини третьої статті 205 Цивільного кодексу України.

При цьому законодавцем чітко не визначений строк, впродовж якого має бути укладено таку додаткову угоду до договору оренди землі про його поновлення.

Договір оренди є поновленим на підставі таких юридичних фактів, зокрема:

а) орендар продовжує користуватися виділеною земельною ділянкою;

б) орендар належно виконує свої обов'язки за договором, а саме своєчасно та у повному обсязі сплачує орендну плату;

в) відсутній письмовий лист-повідомлення орендодавця про заперечення у поновленні договору оренди;

г) орендарем направлено орендодавцю додаткову угоду про поновлення договору оренди.

Орендодавець у місячний термін розглядає надісланий орендарем лист-повідомлення з проектом додаткової угоди, перевіряє його на відповідність вимогам закону, узгоджує з орендарем істотні умови договору і, за відсутності заперечень, приймає рішення про поновлення договору оренди землі. Якщо протягом місяця від орендодавця не надійде лист про заперечення, договір вважається поновленим на той же строк.

Відмова, а також наявне зволікання в укладенні додаткової угоди до договору оренди землі можуть бути оскаржені до суду.

З огляду на окремі нюанси щодо процедури поновлення договорів оренди, вважаємо за необхідне розглянути актуальні питання судової практики.

На практиці існують такі поширені випадки звернення орендарів до суду з оскарженням дій/бездіяльності орендодавців, зокрема:

1. Орендодавець надіслав поштою заперечення в межах місячного строку, але орендар отримав його після спливу цього строку.

У такому випадку орендар має законні підстави на поновлення договору оренди, оскільки, згідно статті 33 Закону України «Про оренду землі» достатньою умовою для поновлення договору оренди є не факт передачі орендодавцем заперечення до органу поштового зв'язку, а факт отримання його орендарем. Для підтвердження дати отримання заперечення суду може надаватися, зокрема, повідомлення про відправлення рекомендованого (а іноді й цінного, з описом вкладення) листа на адресу орендаря з відміткою про отримання, або інші докази.

2. Орендодавець заперечує, що орендар продовжує користуватися земельною ділянкою після закінчення строку дії договору.

Для захисту орендар надає суду акт огляду земельної ділянки, складений комісією за участю, в т.ч. представників: орендаря, депутатів місцевого органу самоврядування та землевпорядника відповідної ради.

3. Орендодавець зазначає, що межі орендованої земельної ділянки змінились.

Ця обставина унеможливлює поновлення договору на новий строк на підставі частини 12 статті 33 Закону України «Про оренду землі».

4. Не належне повідомлення про відмову продовження договору оренди.

Також поширеними є випадки, коли органом державної влади, який є орендодавцем, прийнято рішення, на підставі якого відмовлено орендарю у поновленні договору оренди, однак орендаря не повідомив. Враховуючи судову практику розгляду таких спорів, зокрема рішення Верховного Суду від 06.12.2018 року № 910/18875/17, колегія суддів прийшла до наступного висновку, винесення рішення органом влади та не повідомлення про це листом не є належним повідомленням орендаря.

У справі № 920/739/17 від 10.09.2018 року Верховний Суд встановив, що чинне законодавство України не визначає форми висловлення заперечення орендодавця з огляду на дотримання письмового волевиявлення.

Разом з тим, обрана законодавцем дефініція «лист-повідомлення орендодавця про заперечення» свідчить про встановлений законом обов'язок орендодавця саме повідомити орендаря про таке своє заперечення проти поновлення договору і саме протягом одного місяця після закінчення строку договору. ■

Довкілля

(дата офіційного опублікування в Єдиному реєстрі з оцінки впливу на довкілля (автоматично генерується програмними засобами ведення Реєстру, не зазначається суб'єктом господарювання) 20181122077

(реєстраційний номер справи про оцінку впливу на довкілля планованої діяльності)

ОГОЛОШЕННЯ про початок громадського обговорення звіту з оцінки впливу на довкілля

Повідомляємо про початок громадського обговорення звіту з оцінки впливу на довкілля планованої діяльності, зазначеної у пункті 1 цього оголошення, з метою виявлення, збирання та врахування зауважень і пропозицій громадськості до планованої діяльності.

1. Планована діяльність

Ціль планованої діяльності – поводження з небезпечними відходами, а саме, виробництво м'якого свинцю з відходів акумуляторного виробництва, що містять свинець, та з вторинної сировини постачальників, збільшення надходжень у місцевий та державний бюджет при дотриманні екологічних та санітарно-гігієнічних нормативів.

Місце провадження планованої діяльності: 49055, м. Дніпро, вул. Будівельників, 34, виробничий корпус №48, який входить до складу заводу з виробництва акумуляторних батарей ТОВ «ВЕСТА ТРАК БАТЕРИ», який в свою чергу знаходиться на території ПАТ «Дніпропетровський машинобудівний завод».

Впровадження планованої діяльності потребує реконструкції лінії перфорації свинцевої стрічки, дозволяє перепрофілювати ділянку виготовлення решіток у ділянку рафінування свинцю, що забезпечує процес виробництва м'якого свинцю з відходів акумуляторного виробництва, що містять свинець та є вторинною сировиною постачальників. Готовою продукцією рафінувальної ділянки є марочний свинець по ГОСТ 3778-98 у вигляді маркованих слябів вагою 10 - 12 кг з розмірами 312 х 360 х 12 мм.

2. Суб'єкт господарювання

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ДНІПРОМЕТСПЛАВ» (ТОВ «ДНІПРОМЕТСПЛАВ»)

Код згідно з ЄДРПОУ 42129998.

Директор – Чуприна Дмитро Володимирович.

Місцезнаходження юридичної особи: 49087, Дніпропетровська обл., м. Дніпро, вул. Калинова, 87, оф. 516.

Поштова адреса: 49087, Дніпропетровська обл., м. Дніпро, вул. Калинова, 87, оф. 516.

Контактний номер телефону: (066) 791-54-54

E-mail: dniprometsplav@gmail.com

3. Уповноважений орган, який забезпечує проведення громадського обговорення

Міністерство екології та природних ресурсів України, поштова адреса: 03035, м. Київ, вул. Василя Липківського, 35, тел.(044) 206-20-89, e-mail: m.shimkus@menr.gov.ua

Контактна особа: Шимкус Марина Олександрівна, начальник відділу оцінки впливу на довкілля Мінприроди України.

4. Процедура прийняття рішення про провадження планованої діяльності та орган, який розглядатиме результати оцінки впливу на довкілля

Відповідно до законодавства рішенням про провадження даної планованої діяльності буде - внесення до переліку ліцензіатів на провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами.

5. Строки, тривалість та порядок громадського обговорення звіту з оцінки впливу на довкілля, включаючи інформацію про час і місце усіх запланованих громадських слухань

Тривалість громадського обговорення становить 25 робочих днів (не менше 25, але не більше 35 робочих днів) з моменту офіційного опублікування цього оголошення (зазначається у назві оголошення) та надання громадськості доступу до звіту з оцінки впливу на довкілля та іншої додаткової інформації, визначеної суб'єктом господарювання, що передається для видачі висновку з оцінки впливу на довкілля.

Протягом усього строку громадського обговорення громадськість має право подавати будь-які зауваження або пропозиції, які, на її думку, стосуються планованої діяльності, без необхідності їх обґрунтування. Зауваження та пропозиції можуть подаватися в письмовій формі (у тому числі в електронному вигляді) та усно під час громадських слухань із внесенням до протоколу громадських слухань. Пропозиції, надані після встановленого строку, не розглядаються.

Громадські слухання (перші) відбудуться

15.02.2019 року о 14 годині 00 хвилин, к.11 корпусу підготовки кадрів АТ «ДМЗ», вул. Будівельників, 34, м. Дніпро

Громадські слухання (другі) відбудуться проведення не передбачено.

6. Уповноважений центральний орган або уповноважений територіальний орган, що забезпечує доступ до звіту з оцінки впливу на довкілля та іншої доступної інформації щодо планованої діяльності

Міністерство екології та природних ресурсів України Поштова адреса: 03035, м. Київ, вул. Василя Липківського, 35 тел. (044) 206-33-02, (044) 206-31-39

Відділ оцінки впливу на довкілля: m.shimkus@menr.gov.ua,

тел. (044)206-31-15, (044)206-31-64

Контактна особа: Шимкус Марина Олександрівна, начальник відділу оцінки впливу на довкілля Мінприроди України.

7. Уповноважений центральний орган або уповноважений територіальний орган, до якого надаються зауваження і пропозиції, та строки надання зауважень і пропозицій

Міністерство екології та природних ресурсів України. Поштова адреса: 03035, м. Київ, вул. Василя Липківського, 35 тел. (044) 206-33-02, (044) 206-31-39

Відділ оцінки впливу на довкілля: m.shimkus@menr.gov.ua,

тел. (044)206-31-15, (044)206-31-64

Контактна особа: Шимкус Марина Олександрівна, начальник відділу оцінки впливу на довкілля Мінприроди України

Зауваження і пропозиції приймаються протягом усього строку громадського обговорення, зазначеного в абзаці другому пункту 5 цього оголошення.

8. Наявна екологічна інформація щодо планованої діяльності

Звіт з оцінки впливу на довкілля планованої діяльності; повідомлення про плановану діяльність; фонові концентрації забруднюючих речовин; довідка про кліматичні умови і коефіцієнти, що визначають умови розсіювання забруднюючих речовин; розрахунки кількості викидів забруднюючих речовин в атмосферу; вихідні дані та результати розрахунку розсіювання забруднюючих речовин в приземному шарі атмосфери.

9. Місце (місця) розміщення звіту з оцінки впливу на довкілля та іншої додаткової інформації (відмінне від приміщення, зазначеного у пункті 6 цього оголошення), а також час, з якого громадськість може ознайомитися з ними

у період з 18.01. 2019 р.:

49000, Україна, м. Дніпро, вул. Пушкіна, 65; тел.: (0562) 318-457Чечелівська районна у місті Дніпрі рада.

49055, Україна, м. Дніпро, вул. Будівельників, 34, к.11 корпусу підготовки кадрів АТ «ДМЗ»; тел.: +38(066) 791-54-54; контактна особа: Чуприна Дмитро Володимирович.

Р

Третій Майдан уже йде?..

Продовження. Початок стор. 1

- ЙОГО виборці помітно молодші, аніж в інших потенційних кандидатів. Близько 40% - це особи віком до 30 років, а близько 30% - 30-44-річні. Для українських реалій це важливо. Оскільки молодь просто може не дійти до виборчих дільниць, на відміну від виборців Ю. Тимошенко, за яку готові голосувати люди старшого віку, котрі активніше ходять на вибори, - сказав заступник директора КМІС Антон Грушецький.

- Такі результати соцопитувань - це форма політичного протесту людей, це втеча від політики. Зневіра у традиційній політиці, у політиках як класі продукує таку суспільну гримасу, - підсумовує у коментарі BBC News Україна політолог Михайло Басараб. - Феномен Зеленського для когось може і є спробою висловити свій протест, пожартувати чи комусь дорікнути, але для мене це жахлива ситуація, навіть якщо він посяде 7-8 місце. Сама імовірність участі коміка у виборах дискредитує інститут президента, політики як важливої сфери суспільного життя, виборів як таких, особливо у час, коли триває війна і перед країною - серйозні виклики.

Ось такий собі Третій, можна сказати, тільки іншого вигляду, Майдан своїми переконаннями і діями демонструє молодь. Здавалося б, влада теж повинна це зрозуміти і зробити відповідні висновки, негайно вносити зміни до виборчого законодавства. Принаймні хоча б прийняти закон про імпічмент президента. Коли молодь побачить, що відповідальність у президента таки з'явилася, то, можливо, відкине свій «пофігізм» і більш серйозно робитиме вибір. Не можна далі в країні залишати ситуацію, коли «старанні» у виборчому сенсі бабці та «гречкоїди» наголосують таке, від чого онуки потім утікають з країни. Уже в Україні на одинадцять пенсіонерів десять працюючих залишилось, а далі що буде?!

Якщо нічого не змінювати у діючій системі влади, то мине ще трохи часу і молодь вийде, а пенсіонери вимруть. Без сумніву, тоді наші землі займе інший народ і буде друга країна, а українці розпорошаться серед інших народів. Тим паче через глобальне потепління науковці прогнозують - не за горами масове переселення народів! Адже на планеті для зростаючої кількості населення скоро не вистачатиме питної води та продуктів харчування. Велика кількість земель стане пустелями. У такій ситуації наша територія може стати омріяною землею для порятунку багатьох народів.

Потрібні нові політичні лідери

Біля 67% громадян вважає, що Україна потребує нових політичних лідерів. Проте лише 19% думає, що такі лідери вже є. Причина – розчарування в сьогоднішніх політичних елітах. Таке буває часто, коли суспільство надає великий кредит довіри якомусь конкретному політику, у нашому випадку – президенту. За цим завжди настає великий відсоток розчарування, стверджує Ірина Бекешкіна, директор Фонду «Демократичні ініціативи». Експерти запевняють: тенденція не нова, а українська політична система насправді переживає кризу довіри з моменту набуття країною незалежності. Оскільки майже від початку в політику прийшли бізнесмени, а партії перетворилися на політичні проекти, в яких функцію ідеології виконують популістичні лозунги.

- У нас на всіх виборах, за винятком 1999 року, перемагала опозиція, і це не випадковість. І за партійними списками теж, – пояснює Ірина Бекешкіна. – Люди постійно незадоволені владою. Рейтинги тримаються до півроку після виборів, а потім починають падати.

На думку соціолога, справа в тому, що кожні вибори – це аукціон обіцянок. Часто таких, які не можна виконати, навіть якби було бажання. Як результат, запит на нові обличчя зростає щороку.

- Причому люди розчаровані в усій політичній масі, – запевняє директор соціологічної групи «Рейтинг» Олексій Антипович. – Переважаючою оцінкою політиків є негативна – чи не довіряю, чи не задоволений, чи негативно ставлюся. Це традиційно для українців. На тлі цього, як тільки з'являється новий герой, відбувається сплеск позитивного ставлення, а потім приходить розчарування.

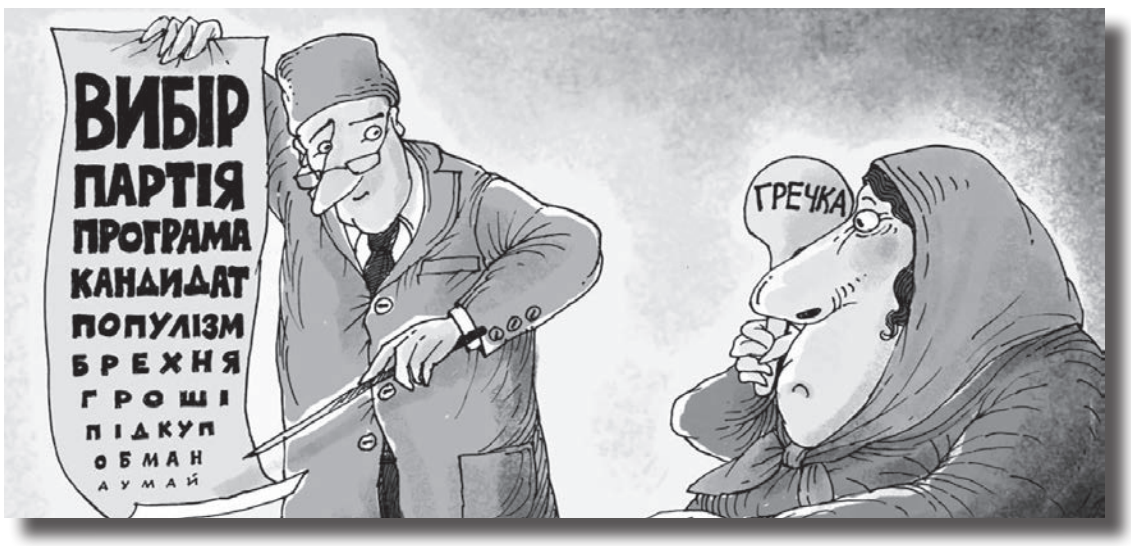

Немає відповідальності – немає довіри

Сучасна наша влада нагадує Стецька, відомого персонажа із соціально–побутової комедії Григорія Квітки–Основ'яненка, який казав, що до весілля бити наречену не можна, а вже опісля, як одружишся - скільки захочеш. Тільки він так нікого і не висватав, бо не знайшлося дурних піти за нього, хоч і мав худобу. А нас, тобто, електорат сучасний, ніби ж «просунутий», а постійно «висватують» кого за «гречку», кого просто брехнями на виборах подібні «стецьки», а потім мордують і знущаються безмежно і що, головне - безкарно.

Чи можна нашу країну назвати правовою? Звісно, що ні, бо у ній панує безкарність щодо злочинів можновладців, а Конституція не містить жодної відповідальності вищих посадовців за протиправні дії. Чи можна нашу країну назвати суверенною? Також ні; народ, що формально є сувереном в Україні, не має дійсного суверенітету над власним майбутнім. Бо влада разом з олігархами передали країну у зовнішнє управління. Тоді молоді, а то й середнього віку люди, кинувши палити шини на Майдані, вчинили так: хто пішов воювати проти московитів на Сході, а хто й, повністю розчарувавшись, купив квиток та індивідуально євроінтегрується в країнах Європи.

Триває агресія Росії проти України, анексовано Крим, окупована частина Донбасу, українців убивають на війні, а наші «слуги народу» в цей час фантастично збагачуються. Відомо, що війну можна виграти тільки тоді, коли влада і народ заодно. А коли народ воює, а владні здирники грабують, про яку перемогу може йти мова? Україна пограбована власною владою та олігархами, і грабунок продовжується щодня. У руках багачів телеканали, інші ЗМІ, за допомогою яких вони щоразу напередодні виборів обмакітрюють народ, крутячи реклами та показуючи замовні рейтинги кандидатів.

Що й казати, «мистецтвом» дурити народ наші можновладці володіють віртуозно. Українська гідність принижується щодня: бідністю, брехнею, несправедливістю. Бо підступний контрреволюційний переворот після Революції Гідності з подачі олігархів, як бачимо, взяв гору. Зневірившись, українці масово залишають країну.

Потрібен Новий Суспільний Договір

У ситуації, що склалася в країні, щоб зупинити протестний рух молоді і відновити довіру до політикому взагалі, терміново необхідно розробляти і втілювати в життя нові правила суспільних відносин. Саме такі, які зламають хребет корупції та владі олігархів. **Адже той факт, що найбільш рейтинговий кандидат набирає всього 14 – 16% - це повна зневіра народу владній інституції. Це показник повної ганьби діючої системи влади і того, що її необхідно змінювати!** Не чекати, поки знову запалають шини, або остання молода людина виїде з країни, а робити потрібно це зараз, негайно. Насамперед у Конституції треба передбачити не тільки політичну відповідальність для тих, хто бажає йти у владу. **Адже коли кандидат у президенти чи депутати, намагаючись будь–яким чином посісти бажане крісло, торбу покращень обіцяє електорату під час виборчої кампанії, а потім робить все точнісінько навпаки, це є політичне шахрайство. І за нього в Основному Законі має бути передбачена кримінальна відповідальність, не кажучи вже про доступну процедуру відкликання народом шахрая.** Тоді буде зась різним «стецькам» пхатися у владу, а потім безкарно обдирати народ до нитки. Знатимуть: за політичне шахрайство – буде покарання! З усього видно - тільки страх бути покараним може зупинити усілякого роду пройдисвітів, що вилазять і пруться у владу, мов ті чорти у повісті «Вій» Миколи Гоголя.

Народ має захистити себе окресленим колом закону від олігархічного владного «безпрєдєлу». Такого ж роду відповідальність має бути передбачена і поліціанту, судді та чиновнику будь-якого рангу. **Щоб дійсно зробити незалежною суддівську владу - суддів треба обирати теж народом!** Тоді на них не зможуть впливати ані президент, ані депутати, як це відбувається нині.

Чому на лікаря, вчителя, представників інших професій чекає кримінальна відповідальність у разі порушення чинного законодавства, а для владних небожителів вона навіть не передбачена?! Є очевидним, що старий суспільний договір не відповідає запиту сьогодення. Більше того, він оформився у збоченому вигляді олігархічного консенсусу. І нинішня редакція української Конституції як формальний документ, що закріплює цей договір, абсолютно не відповідає сьогоднішнім викликам та потребам суспільства. Шеф-редактор аналітичного порталу «Хвиля» Юрій Романенко вважає, що сьогодні наша держава знаходиться на межі розпаду і лише нові правила гри зможуть врятувати її від цього. Саме Новий Суспільний Договір може стати тим кодексом нових правил, які дозволять кристалізувати наше суспільство і вивести Україну на вищий рівень розвитку.

А політичний експерт Костянтин Матвієнко переконаний, що мода на відповідальне громадянство вже дійшла до України. Відповідно, Суспільний Договір є тим механізмом, який дозволить побудувати таке громадянство в Україні. Для цього спільнота має активно долучатись до процесу обговорення цього питання, зокрема і через соціальні мережі. Нам потрібна експертна група, яка буде активно займатися цим питанням, а потім за рахунок інформаційних та інших ресурсів коректно донести цю ідею до широкої громадськості, заручитися її підтримкою і реалізувати її. Виходячи зі свого багаторічного досвіду, дипломат Маркіян Лубківський впевнено стверджує:

- Державний апарат надзвичайно дисциплінований - якщо від найвищого керівництва держави правильно стоятиме завдання, то проблем не буде. Головне, щоб політики, зокрема і майбутні кандидати в президенти, прислухались до експертного середовища і змогли запропонувати громадянам той Суспільний Договір, який врахує інтереси кожного. А потім дотримались своєї обіцянки і реалізували на практиці цю ідею. І тільки так будь-який політик, що прийде до влади, зможе стати успішним. Договір дозволить Україні перейти від суб'єктивного до об'єктивного діалогу на міжнародному рівні і стати рівноправним гравцем у геополітичному просторі.

А поїзд іде…

Поки тільки десь на обрії замаячив новий Суспільний Договір, суспільство перебуває в стані турбулентності. Низи вже давно не бажають жити по-старому, а верхи ще намагаються примусити їх до того. І закінчиться це невідомо чим, але точно не добром для країни загалом. Починати реорганізацію держави необхідно було не те, що негайно, а ще вчора, до початку президентських виборів. Зараз потяг старої політичної системи знову пре на всіх виборчих парах, дарма, що шпали під ним палають і на всіх станціях народ показує червоне світло. Сьогодні як ніколи є актуальними слова, сказані Павлом Житецьким на Шевченкових роковинах 1887-го:

«…Всі ми добре знаємо, що не треба угашати духа, котрий жив і живе в народові нашому. Се той самий дух демократичної свободи, котрий розвалив монархію польську за те, що вона не позволяла народові нашому бути тим, чим він хотів бути в своїому соціальному існуванню, за те, що вона усиловувалась переробити український народ наш в якийсь інший народ. От сей дух і єсть народно-національна сила, котру мусимо ми розвивати, не цураючись кращих традицій минулого історичного життя нашого, не цураючись досвіду європейської науки і політики, мусимо розвивати його, як не бажаємо потонути в безбережному морі, як не бажаємо перевернутись в стихію без вида й образа».

Третій Майдан вже йде?..

■

! Коли я вступив на пост президента, то найбільше мене вразило те, що справи дійсно були такі кепські, як ми стверджували *Джон Кеннеді*

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

ЕПІДЕМІЯ ВОВЧОГО СКАЗУ

Жахіття наколо нас

Микола ЯСЕНЬ

ОДНОГО ранку традиційно мирних різдвяних свят у дворі знаменитої у Дніпрі багатоповерхівки, яку народ давно нарік «китайською стіною», такий переполох зчинився, що було чутно не тільки мешканцям сусіднього будинку, в якому і я живу, але ледве не всього житлового масиву Перемога. Було видно, було й чутно, як туди валками прибували автомобільні екіпажі поліцейських нарядів, а навперейми їм не менше і карет швидкої медичної допомоги. Хоч місцевий народ, зібравшись кількома купками, чи то від шоку, чи і від переляку спершу мовчав, мов занімів, і лише здалеку спостерігав, що відбувалося прямо під вікнами його дому. А вже як і я підійшов, слово тримали троє похилого віку дідусів, один з яких не сумнівався, що «наше суспільство деградоване до краю уже», другий погоджувався, що «покінчити з цим божевіллям навряд чи тепер і вдасться», а третій підвів риску, як відрізав, що «у нас страшно стало жити». На останні слова відгукнулася і геть старенька сухенька бабуся, яка ледве не крізь сльози зітхала, що «світ сказився і перевернувся, отаке ми скоїли з нашою Україною». Що ж сталося у той день, коли радше було йти до храмів, приймати гостей, дітей і онуків приміром, святкувати і щиро та приязно спілкуватися між собою у сімейних та родинних колах?

Набуло ще недавно нечуваних для нас масштабів таке ганебне явище, як жебракування та побирання. Не знаю, як де, а у Дніпрі у сміттєзбірниках по усіх дворах ранками цілими уже роями порпаються безхатченки й голодранці. Перш за все убогі злидарі-старці шукають по тих сміттєзбірниках, чим би вгамувати голод. Отож, щоб поживитися недоїдками, а то й зіпсованими продуктами. Є такі, котрі спеціалізуються на «заготівлі» скляної або й пластикової тари і тому подібного. Особливо ж дико стає від того, що до збіднілих до рівня жебраків надто швидко ми усі звикли, сприймаємо уже байдуже і ніби як зрозуміле та неминуче. І не в усіх стискуються нині серця, коли з головою і по шию у візках побутового сміття бачити доводиться в обірваних ланцях також жінок, а біля них малолітніх діточок з торбами через плече. Так от, і у нашому випадку, поки люд святкував, наїдався і веселився, цілими відрами і пакетами носив відходи зі своїх столів у прибудинкові контейнери, вийшли у свій неминучий ранковий обхід сміттєзбірників ті, хто ще не був певен, що і у ці дні не страждатиме від голоду. І в одному з баків раптом натрапили – яке щастя! - майже на новенький зовні – цілий! – чемодан. А що в ньому? А якщо ледве не скарби й коштовності, які зазвичай знаходять шукачі підземних чи просто таємних схованок?!

Коли ж майже в екстазі жебраки похапцем розкрили чемодан, вони на якусь мить остовпіли, завмерли і не знали, що їм робити – кидати знахідку та мерщій тікати, поки ще не пізно, геть чи викликати поліцію? Справа у тім, що в чемодані лежав скрученим понівечений труп доволі молодої дівчини. Одразу стало зрозуміло, що загиблу чимось доволі твердим вдарили у шию, ну а потім – певно, для «гарантії» - задушили. Що ж на даний момент з'ясовано і відомо?

Відразу скажемо, потерпіла Дарина Білоус, якій тільки недавно 19 років від роду виповнилося, не належала до підлітків зразкової поведінки. Як і сім'я, у якій вона народилася та виросла в одному з сіл Новомосковського району. Два роки тому, коли Дарина відмічала своє ще 17-ліття, її чи то зґвалтували ровесники-негідники насправді, чи то за її «добровільним бажанням» - досі це залишалося до кінця не розкритим. Зате саме «з цієї нагоди» батьків дівчини позбавили батьківських прав. Відтак з тих пір і до своєї трагічної смерті Дарина Білоус перебувала під опікою місцевих органів соціальних служб. Хоч наразі стверджувати, яких конкретно, не вдається: зі свого села дівчина виїхала, отож з поля пильного зору і тамтешніх соціальних працівників ніби також. Дарина вступила в одне з профтехучилищ обласного центру, і тут їй надали притулок в одному з найближчих до ПТУ суто робітничому гуртожитку.

Цікаво, що вчилася Білоус, якщо так можна сказати, прийнятно. Одначе для її одногрупників тепер став громом серед ясного неба той факт, що Дарина перебувала під постійним наглядом як соціальних працівників, так і тих, хто переймається «важкими» підлітками в правоохоронних службах. Оскільки не було схоже, щоб дівчина чогось остерігалася або щоби на чиїсь застереження реагувала і зважала. Навпаки, поводила себе «доволі розкуто й активно», як висловилися тепер її подруги. Маючи на увазі приватне життя Білоус, яка була привабливою зовні і легко та охоче сходилася зі своїми однолітками, щоб на власний розсуд і вибір проводити з ними свій вільний час.

Так от, зараз уже відомо, що Новий рік вона зустрічала у Києві. Точно з ким – це для правоохоронців дуже «цікаво», але поки що невідомо. Очевидно, то були «нові» її знайомі не з числа учнів профтехучилища. На телефонний зв'язок Дарина вийшла 3 чи 4 січня, повідомивши, що у неї все гаразд і вона повертається додому в Дніпро. Втім, у гуртожитку по приїзду мало хто її бачив, а хто й бачив, то мельком. А в гуртожитку звикли, що поводила дівчина себе незалежно, і не вельми й переймалися, де вона, з ким, у якій компанії? Єдине, що зараз відкидають версію, наче Білоус могла податися у своє село до рідних. Про них вона, кажуть, згадувала рідко, байдуже і лише кількома словами. Щоб «переживала вона за них, а вони за нею, так цього ніколи не простежувалося». Кінчилися ж ось такого наповнення зимові канікули учениці ПТУ тим, що її мертвою – явно убитою – знайшли у контейнері житлового будинку зі сміттям і іншими побутовими покидьками. Жах! За всіма ознаками помирала дівчина у страшних муках.

ТУТ ТЕПЕР і скажемо, що неймовірним числом убивств та самовбивств, інших трагедій з фатально тяжкими наслідками почався на Дніпропетровщині цей новий 2019 рік. Давно такою кількістю злочинів, які багатьох позбавили життя, а багатьох й покалічили та зробили навіки інвалідами, тут не починався жоден інший рік. Принаймні, я не пригадую. Але щоб це сталося випадково, за збігом нещасних обставин - з таким трактуванням погодитися рішуче не можу. Якою б Дарина Білоус не була, це ж бо не значить, ясна річ, що її можна було без жалю вбивати і кидати у сміттєвий контейнер. З надією, що опиниться на заміському смітнику, де граки й ворони виклюють їй очі, а вовки, котрі також якраз густенько розвелися на Дніпропетровщині, роздеруть на шматки. Уже сам факт, що нині серед молоді, тим паче серед підлітків, сумнівних компаній на зразок тих, з якими проводила новорічно-різдвяні дні, розвелося на кожну душу населення більше, ніж порядних і надійних, послужив трагічній кончині цієї 19-річної сільської дитини. Як і той факт точно дався взнаки, що появилася Дарина на світ Божий уже в незалежні – і дуже й досі неблагополучні, як це уже видно, мов на долоні – роки. Та ж аграрна реформа настільки деградувала багатьох у селянському середовищі, що куди не кинь зараз палицю, неодмінно поцілиш в неблагополучну родину. Смерть і Дарини Білоус – явно наслідок тих здичавілих насправді «перетворень», які завдали більше горя та біди людям, ніж добра і сподіваних, одначе на ділі оманливих надій. Ми нині пожинаємо гіркі й пекучі плоди того, що не зуміли змінити на краще своє життя і свою долю, натомість же дозволили нечестивцям і бандитам та баригам обернути нас у ланці, нестатки і суцільні гріхи та злодіяння.

До речі, про вовків все ж. Небезпечний інцидент стався цими днями біля села Іванівка Гейківської сільської ради Криворізького району. Там раннього ранку один чоловік ішов на роботу через лісосмугу, яку не обминали зазвичай геть його усі земляки, а тут на тобі – навстріч вийшли два хижі вовки. З наміром далеко не дружелюбним. Напали вони на чоловіка. На щастя, йому то вдалося утекти, та квапитися до лікарів за медичною допомогою однак довелося. Уже того ж дня Гейківська сільрада звернулася до товариства мисливців, а також в Держпродпотребслужбу з вимогою якомога швидше вживати заходів, які б попередили небезпечні для життя людей «побачення» з хижими звірами. І до цього звернення немов наввипередки приєдналися відразу кілька й інших громад місцевого самоврядування. Оскільки вовчі зграї почали появлятися і в П'ятихатському, Петропавлівському, Юр'ївському та Межівському районах. Є гіпотеза, що через Дібрівський ліс сюди вовків переганяє з Донбасу війна, котра там точиться і не припиняється. Хоч чому зростає нині кількість хижаків у придніпровських степах, ясність мають внести відповідні спеціалісти. А зараз наша мова про те, що ще страшніших вовків-вовкулаків розвелося, як злючих собак нерізаних, серед нас, людей. Боятися уже доводиться кожного, хто у наш бік кидає підозріло загрозливий погляд. Безжального пострілу в обличчя чи гострого леза ножа в спину можна діждатися від кожного, кому ти чимось не сподобаєшся. Чи хто накине своє лихе око на твої статки і твоє майно. Хіба і це не ганебні наслідки, які ми пожинаємо і від деградації й розбещеності свого народу, на котрі прирекли його бездарні і тупоголові, зате все ще ненажерливі хижаки-грабіжники в личинах ніби псевдодержавників і псевдорозбудовників незалежної України. А насправді на який захист від убивць і просто бандитів можна сподіватися у країні, котра Національну поліцію і Національну гвардію, як і всілякі інші спецпідрозділи, створює та годує з податків, які сплачує бідний народ, винятково аби убезпечити свої власні, тобто шкурні інтереси, а не щоб стражі правопорядку стояли на сторожі населення?! Та і чого чекати від влади, котра з потрухами уже по вінця зрослася з мафією і корупціонерами! Є у Дніпрі авторитет на кличку «Нарик» - його існування і вседозволеність відомі кожному в регіоні. Щойно ж стало відомо й те також, що «Нарик» удостоєний нагород від… Міністра оборони і Президента України. Вам потрібні ще якість додаткові аргументи, які змусять усіх повірити, що разом з Національною поліцією, Прокуратурою і судочинцями теперішня українська влада давно перетворилася на вкрай безмежну і розперезалу до дикунства організовану злочинну організацію?

За якийсь тиждень до Нового року було вбито фермера з с. Саксаганське Криничанського району Олександра Грушку. Наша газета про це злодійське зухвальство розповіла у першому цьогорічному номері – див. статтю Григорія Давиденка «За що вбили Олександра Грушку?» А ви зрозуміли, за що? За те, що Грушка був успішним, талановитим і роботящим фермером! Його вбивство – це запрограмоване, поступове й послідовне, вбивство-винищення здібного українського селянства, аби й сліду та духу від нього не залишалося. Скільки можна, починаєш запитувати тепер, знущатися ж над одвічними вітчизняними людьми хліборобської вдачі і звитяги – гордими дітьми землі, вірними дітьми труда, як писав Витязь української поезії Василь Симоненко. І далі за текстом: «Першим був не Господь і не геній, першим був простий чоловік – він ходив по землі зеленій і між іншим хлібину спік».

Я до чого веду: люди похилого віку не можуть не пам'ятати, як у середніх класах радянської школи писали вони твір за художньою картиною «Вбивство сількора». На уроках української літератури нам розповідали, що сількорів, котрі дописували в районні газети про злодіяння і ту шкоду, якої завдавали свідомим селянам, що об'єднувалися в колгоспи, кляті вороги куркулі, а разом з сількорами й інших активістів тодішнього села дійсно повсюдно убивали заможні багатії. Конкретний випадок з убивства сількора Малиновського у селі Димівка Одеської області, казали нам, послужив навіть приводом для Андрія Головка написати свій знаменитий роман «Бур'ян». Отак через хворобливу й нав'язливу ідею колективізувати село більшовики прирікали на безглузду й невиправдану смерть перших сільських і комсомольців, і комуністів. Нам не треба бути суддями тим, хто повірив на слово і в облудну казку-мрію Леніна-Сталіна. Вони були наївними і святими, але кращими тоді на селі. Сьогодні ж, коли все завернули наче як назад, до здорового глузду, одначе вибивають по одиниці і в роздріб поки що, але знову еліту українського села, його генофонд – невтомних і одержимих «куркулів»-фермерів. Все одно, що замість рішучих більшовиків-насильників верховодити аж бігом взялися земельні магнати-олігархи, претенденти у володарів безмежних латифундій і повелителів найманих кріпаків-рабів. Скільки ж ще можна безкарно глумитися над колискою української нації? Чи витримає, вціліє на цей раз наше село?

ТОМУ ГОВОРИТИ доводиться загалом про бандитську кримінальну нині в Україні ситуацію. Будь-які стримуючі важелі і гальма остаточно забуксували і вийшли за межі дозволеного, якщо початок 2019-го «ознаменувався» дійсно давно небувалим спалахом злочинності, вбивств та розбоїв, там і тут знущань над людьми. Кривди, сліз огненне море розлилося, якщо перефразовувати відомі слова Тараса Шевченка. Скільки сліз розлилося, що можна потопити в них – знову згадуються слова Великого Кобзаря - усіх до одного негідників. Але ж терпимо, не топимо!

Ось на Дніпропетровщині, скажімо, дуже схоже на те, що Кривий Ріг вертає собі славу бандитського міста, з якою, здавалося, раз і назавжди він ще в середині минулого століття покінчив. А це читаємо нині кримінальну хроніку буквально перших же новорічних днів. У Тернівському районі гірничого міста 40-річний місцевий житель якимось дивним чином здибався у святкові дні з приїжджим гостем на ім'я Михайло, якому лише 28-м літ від роду було, одначе кращого співгуляки для себе не побачив. Але до пори, до часу. Поки, мабуть, гість проявляв навіть більшу гостинність і щедрість, ніж «корінний» криворіжець. Так чи інакше, але в якусь мить місцевий як прозрів і прийшов до висновку, що такого гостя ні йому, ні іншим тут не треба. І в пориві злості та гніву, страшного екстазу взяв і завдав бідоласі-приблуді з доволі далеких країв шістдесят ударів ножем - переважно у груди і з усіх боків тулуба, - від яких потерпілий відразу ж на місці злочину і помер. Правда, щойно навздогін прес-секретарка одного з криворізьких райвідділень Нацполіції Оксана Лесонен повідомила, наче «конфлікт виник на ґрунті релігійного непорозуміння». Адже приїжджий, а радше, заїжджий у Кривий Ріг молодик мав ніби паспорт росіянина і «дозволив собі нахабність несхвально висловитися про… Українську помісну церкву. Росіянином був загиблий чи ні, це ще належить встановити. Однак яка різниця, якщо одного не стало, а другий тепер сидітиме років 7 – 12 у тюрмі? Але хто в цьому винен, як гадаєте? Отож!

Та не минуло й дня, як у Кривому Розі ні з того, ні з сього пізнього вечора невідомі вчинили напад і на місцевого чоловіка 1984 року народження, з яким досі особисто ніяких стосунків та контактів не мали. Отож не інакше, як діяли за чиїмось замовленням, переслідуючи мету явно покінчити зі своєю жертвою. Поліцейським зателефонували з лікарні і повідомили, що на операційний стіл потрапив пацієнт з численними тілесними ранами і травмами, на життя якого було скоєно замах. А вже на ранок наступного дня усе місто гуло, що убивали відомого безкомпромісністю депутата Центрально-міської райради, який був обраний від партії «Батьківщина». Тут у нас теж запитання, де корінь подібного зла? Просто так же жахливе бандитське насилля відбуватися не може. Адже є люди при виконанні своїх службових обов'язків, є державні діячі різних рангів чи обрані народні депутати-законодавці, які мають робити усе од них залежне, аби кожен громадянин України був захищений і убезпечений від розбійників, бандитів та хуліганів. Як говорив ще капітан Жиглов-Висоцький у відомому фільмі, бандити повинні сидіти у буцегарнях. А якщо наші стражі правопорядку цього не здатні гарантувати народу, мусять, даруйте, під три чорти вибриком іти геть, а не триматися за владу, як блохи і воші за кожухи.

Це ж бо суща правда, що за першу половину уже нинішнього січня на Дніпропетровщині цілий каскад гучних та резонансних злочинів, в результаті яких багато хто втратив життя, а ще більше своє здоров'я. Не минає жодного дня, щоб в одному або іншому, а то і в кількох одночасно краях області не відбувалися розбійницькі напади, в тому числі з вогнепальною зброєю. Жахітні наслідки від безправ'я, судячи з усього, сягають зараз свого піку-апогею, і що ще чекає на нас у 2019-му, поки одні до нестями боротимуться за булаву Президента, а інші претендуватимуть на папахи нардепів, важко, хоч точніше страшно навіть прогнозувати. Ми, а не бандити, уже зараз перебуваємо у зоні постійного злочинного й злодійського лиха, як за колючим дротом, ув'язнені… нечестивцями, поганню і перевертнями.

Якщо не вірите, тоді давайте вертатися до кримінальної хроніки останніх днів. У тому ж Кривому Розі на елементарній зупинці громадського транспорту Долгинцевського житлового масиву буквально на порожньому місці виникла сварка, а за нею і стрілянина з травматичної зброї. Результат – двох поранено, причому одного тяжко. Аналогічна бійка і стрілянина зчинилася і в обласному центрі, коли сталася дорожньо-транспортна пригода, і чоловіки-водії почали самостійно з'ясовувати між собою, з чиєї вини вони не розминулися. Один з них, молодший віком, 48-річний і вийняв з кишені пістолет та вистрелив з нього прямо в обличчя 62-річному «противнику». Потерпілого у критичному стані госпіталізовано до шпиталю, а в збудженого нападника вилучено револьвер з патроном типу «Флобер». Ще надійшла звістка про «дивне» вбивство. Прямо в центрі Дніпра, на його вулиці Московській, серед білого дня дев'ять ножових поранень в район серця дістав і помер на місці зовсім молодий хлопчина Паша Сторожко. І ніби жодного свідка, жодного й речового доказу. Як наче в пустелі це сталося. І на намагання близького товариша загиблого Дениса Білозора за свіжими слідами дізнатися, чи знайдено бодай підозрюваних, його в поліції попросили «не сунути свого носа туди, куди сунути йому його не те що не слід, а й небезпечно». Мені, докидає Білозір, прямо натякнули, що «тут діло темне, розслідуватися воно не буде». То що ви після цього хочете?

А ось що: у замерзлій водоймі Новокодацького району місцевий рибалка в свіжій ополонці виявив фрагменти людського тіла – то знов по воді вилами писано, чи зможуть вирахувати й затримати покидька, котрий не тільки вбив людину, але й розчленував її тіло, щоб кинути у воду кінці-сліди свого злочину? Або інший випадок: 81-річного дідуся, котий раптом пропав і на телефонні дзвінки перестав відповідати, тому рідні збилися з ніг, шукаючи його, виявили чомусь… напіврозздягненим між прутами високої металевої огорожі. Не інакше як хтось «знічев'я бавлячись та, даруйте, розважаючись», ось і таким чином повісив пристарілого чоловіка. Але за що? Хто посмів позбавити дідуся життя?

Продовжувати переповідати про аналогічні дикунські «витівки»? Ось в Дніпрі в перший після Різдва робочий день покликали майстра ремонтувати побутовий водонагрівач. Та до потрібної квартири піднятися він не встиг. Досі невідомий хтось навмисне вимкнув ліфт, а на одному зі сходових майданчиків затаївся і чекав жертву. На цю «засідку» і попався майстер: на нього з-за «рогу» виплеснули, певно, цілу трилітрову банку кислоти. Чоловіка госпіталізували з хімічним опіком всього обличчя, шиї і грудної клітки. Яка це потвора, падаль і нелюдь дозволила собі отак глумитися-«втішатися» над першим чоловіком, який їй попався?

І ЧИ НЕ НАЙСТРАШНІШЕ – в Україні сьогодні безнадійно сподіватися, що можна жити, не побоюючись за себе і за своїх рідних, сподіватися, наче тобі завжди, коли потрапиш у складну й загрозливу ситуацію, доможуть, не кинуть напризволяще. Навпаки, ціла вервечка в останні дні неймовірно трагічних на Дніпропетровщині подій свідчить, що у будь-якому патовому становищі люди у нас залишаються наодинці зі своїми проблемами, коли знаходять для себе один-єдиний вихід – кінчати життя самогубством. По суті у ранг – уявіть собі! -державної політики зведена нині антинародна практика, котра спонукає тих, хто втрачає останні надії і останні сили боротися, приречено зводити рахунки зі своїм існуванням на божому світі.

Це треба, коротше, такому ж статися, коли майже одночасно у Кривому Розі разом з малолітнім сином пішла з земного життя мати, а у Придніпровську батько. Криворізька жінка взяла чотирилітнього синочка на руки, піднялася на 10-й поверх житлового будинку, у якому, як вона знала, був вільний вихід на дах, і стрибнула звідти додолу вниз, міцно притискуючи до себе рідну їй кровиночку. А чоловік-придніпровець зі своїм сином-учнем початкових класів вибрався на власну заміську «дачу». Там їх врешті-решт і знайшли: хлопчика в зачиненій «камері», де стояв уже спорожнілим балон з невідомим газом, від якого дитина й задихнулася, а його батька угледіли повішеним на старій груші. Яка ж причина змусила дорослих людей і собі, і своїм дітям вкоротити віку?

Криворізька мати останнім часом не вельми добре себе почувала, далі аналогічні симптоми почала бачити і у поведінці малолітнього сина. Спроби отримати ясність, що відбувається з нею та її сином, нічим не скінчилися: сьогодні, щоб домогтися ретельного медичного огляду і діагнозу, ой, які великі гроші треба, а їх у загиблої не було. А чи у якійсь лікарні їй натякнули, чи це вона сама собі вселила думку, наче захворіла на чуму XX віку – на СНІД. І сину страшний синдром набутого імунодефіциту передався. Але на обстеження ні в жодній поліклініці не брали – «матимете гроші, тоді, мовляв, і приходьте». Уже ні грошей не матиме жінка, ні можливості прийти до медиків, бо вчинила, як ви зрозуміли, страшний суїцид. Батько ж з Придніпровська мав свій клопіт з сином, котрий страждав тяжким недугом, вважався інвалідом, навіть вчився у спеціалізованому реабілітаційному центрі. І настав час, коли батько збагнув – допомогти сину можна «стати як всі», але за такі шалені гроші, заробити які йому не вдасться. Кажуть, залишив посмертну записку, та правоохоронці не знаходять за необхідність її оприлюднювати. Хоч в Придніпровську знають уже всі, наче бідолашний чоловік вважав себе винним уже тому, що «явив на світ каліку», а ще більше тому, що не може тепер «їй нічим зарадити».

До чого ж наша споконвіків людяна Україна дожилася, якщо чуже горе у ній стало можливим, а людина людині звір і мало не ворог?! Хоч точніше буде питати, до чого так Україну довели за уже майже 28 років її незалежності, якщо поруч від безвиході з тих або інших причин гинуть приречені, а суспільству і усім нам байдуже? Невже це нормально, коли для декого смерть миліша, ніж можливість жити, народжувати і виховувати дітей у своїй державі?

А ЩЕ У ПЕРШІ дні січня на Дніпропетровщині сталося відразу й кілька пожеж та гибелей людей у вогні та від чадних газів. У місті Верхівцеве заживо згоріло літнє віком подружжя, і слідом у селі Богданівка Павлоградського району також пристаріла пара. Та геть жахлива трагедія сталася у селі Рудка Царичанського району. Від чаду згасаючого пічного опалення навіки заснуло там семеро людей, причому четверо з них діти віком від 12 до 14 років. Не стало великого й дружного сімейства. Але яким боком, запитаєте ви, випадки ці туляться до нашої вовчої теми? До того, що українська держава сьогодні не береже і не захищає свій народ!

Справа у тім, що від усіх трьох трагедій першим ділом відхрестилися аж бігом служби постачання природного газу – голубого палива! – у приватний житловий сектор. Вони не винні. Ніде газ не став причиною великої біди. Не вибухав, не витікав і не спалахував. Бо і не міг наробити непоправного лиха, оскільки власники житлових помешкань у Рудці, Богданівці та місті Верхівцеве відмовилися від опалення газовими котлами. Відновили пічне. Оскільки газ потерпілим виявився тепер не по кишені, а обіцяні на цей раз субсидії на думку людей «як дуля в кишені». Сякі-такі дрова і хай некондиційне, але ж вугілля ще давали змогу з горем пополам перезимувати тим, хто захолов назавжди.

Ніхто не перечить, з пічним опаленням, як і загалом з вогнем, обережно треба поводитися. Але б краще у людей залишалася можливість користуватися природним газом! Живими та здоровими вони тоді залишалися б і зараз, і нам не прийшлося б писати тут про печальну долю, котра спіткала їх і їхніх дітей з вини держави, для якої народ нині нічого не вартий. Чи ви не згодні з таким баченням сумних українських реалій?

! Суспільство готує злочин, злочинець здійснює його

Генрі Томас Бокль, англійський історик

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Неписані історії Миколи НЕЧИПОРЕНКА

І В ДВІ ДОЛОНІ ТОВЩИНОЮ САЛО

ДОСИТЬ назвати прізвище цього чоловіка, і багато старожилів не тільки окремо взятого Новомосковського району, але і всієї Дніпропетровської області приємно усміхнуться. Мова про Анатолія Антоновича Щудра – на превеликий жаль, уже покійного, тому нехай йому на тому світі легенько гикнеться. Бо він багато літ саме у Новомосковську був першим секретарем райкому Компартії, отож у ті часи його повноправний господар і повелитель. Та був водночас ніби як і не зовсім типовим партійним діячем такого рівня. Дозволяв собі дивакуваті довільності або жарти, чи те, що за жарти видавав, несподівані навіть витівки і звички. Неординарною чи нестандартною для своєї посади людиною він був – я б і так сказав. Часто й густо дійсно поводив себе геть розкуто, не заангажовано, одначе нерідко й доволі, як багато хто вважав, неприйнятно для компартійного функціонера нехай і суто районного масштабу.

Особисто я ось як з ним вперше познайомився. Перейшовши працювати з комсомольської газети «Молодь України» в партійну «Радянську Україну», раз у раз мені доводилося отримувати з Києва «таємні» редакційні завдання. Там завжди загодя знали, кому на Дніпропетровщині у найближчі дні присвоять звання Героя Соціалістичної праці або лауреата тієї чи іншої Державної премії, а ці нагороди тоді вважалися найвищими в Радянському Союзі, і я мав завчасно для газети готувати розповідь про чергового земляка, який осо-ось знаменитим стане. Щоб як тільки буде підписаний Указ, уже в наступному номері вмістити хвалебний нарис. То якось зажадали готувати подібну публікацію, якщо мене память не підводить, про директора відгодівельного підприємства, яке діяло у Губинисі. Дзвоню у Новомосковськ, у райком, Щудро на місці і бере телефон.

- Це ти молодець! – чую несподівано для себе панібрацький майже вигук. – Це ти попав у саму точку! Про цього чоловіка давно пора розказати на всю Україну! Приїжджай.

Приїжджаю. Заходжу до першого секретаря з настороженим очікуванням його хитрості, про яку мене попередив мій колега Леонід Гамольський. Як зайдеш до нього, сказав Гамольський, через кілька хвилин Щудро зніме трубку і почуєш голос його секретарки з приймальної, що дзвонить перший секретар обкому Ватченко. І Щудро буде з ним не просто говорити, а й жартувати, ледве не на ти називати Ватченка. Так от знай: ніякого дзвінка з обкому не буде. Це така «гра», щоб на тебе, приїжджого кореспондента, справити враження. Щоби ти подумав, наче він з Ватченком на короткій нозі товаришує, а тому нічого поганого про Щудра і думати щоб ти не смів…

Уявіть собі, так і сталося: не встигли ми й кількома словами обмінятися, як прочиняє двері секретарка і каже, що, Анатолію Антоновичу, дзвонить Олексій Федосійович. І пішла «невимушено-приязна» наче як бесіда Щудра з Ватченком. А я, повернувшись у Дніпро, від знайомих в обкомі хлопців дізнався, що того дня Ватченко перебував далеко за межами області, то ніяк не міг тоді говорити з ним Щудро. Мобільних телефонів ще і у мріях та фантазіях не було.

Але ще одна «пригода» була у мене зі Щудром, яка й поготів розвеселила, «розчулила», якщо так можна про неї сказати. Мій редактор у Києві Володимир Якович Сіробаба, у ті часи один з найбільш пошукових журналістів України, свій кожен робочий день починав з візиту в ЦК Компартії України. І тримав там ніс по вітру: узнавав, чим і ким у ЦК того дня були задоволені, а чим і ким, навпаки, не задоволені. І тоді дзвонив нам, власкорам, в області на місця, давав вказівки, кого критикувати, а кого негайно хвалити. Якось подзвонив він і мені. Товариші в ЦК, повідомив, дуже високої думки про пленум Новомосковського райкому, який був присвячений новим вимогам до партійно-господарських кадрів. Кажуть, це сучасний рівень практики і стилю роботи керівників усіх колгоспів, установ, підприємств і так далі. І як висновок: треба готувати статтю, яка б «усі й інші сільські райкоми республіки зорієнтувала провести подібні пленуми».

Отож знову поїхав я у Новомосковськ. Стенограму «зразкового» пленуму мені надали відразу. Але то була стенограма виступів тих, хто обговорював, як тоді казали, доповідь першого секретаря Щудра. А ось тексту самої доповіді Анатолія Антоновича не було – його чомусь заходилися шукати. Я перечитав раз виступи, виписав з них усе «цінне», що у них знайшов, почав перечитувати і вдруге, а доповідь Щудра все шукали і ніяк не могли знайти. Як це сталося, що її «загубили», не міг збагнути. Чому загубили, якщо стенограма без доповіді – і не стенограма «епохального» для району пленуму?!

Нарешті заходить заворг і - майже вибачаючись – ніяково промовляє: «Ми шукали другий примірник доповіді і не знайшли. Мабуть, у чиємусь сейфі потонув у паперах. Доводиться давати вам перший, з якого Анатолій Антонович і читав промову – ви вже сприймiть цей примірник з розумінням, гаразд?» Чому мав сприймати його з якимось «розумінням», я, даруйте, спершу і не збагнув. Зрадів, що отримав нарешті екземпляр доповіді, і все. Але вже коли почав його читати – одразу «зрозумів». Бо це був примірник, який перший секретар Щудро ретельно підготував до проголошення з трибуни. Він весь був у коментарях, написаних від руки Анатолієм Антоновичем червоним олівцем. Щоб ці коментарі виголошувати на пленумі як від себе. От ідеться, приміром, про те, що у такому-то колгоспі згноїли тонни буряків. Розмашисто червоним олівцем вирок доповідача: «Негідники!» Далі про вкрай низькі надої в іншому колгоспі – і коментар: «Паразити!» Ще нижче: «Симулянти!» або й «Сволочі!» І так далі, і тому подібне практично в кожному абзаці, де йшлося про негативні факти. Мене потім так і підбурювало скористатися «усними зауваженнями» першого секретаря, видавши їх у своїй публікації за «метод, який допомагає дохідливіше донести до учасників пленуму «партійну принциповість і вимогливість», але стримав себе. Подібного «гумору» не зрозуміли б у тому ж самому ЦК!

А зараз, якщо на це вже пішло, ще кількома словами про те, що бачив на власні очі під час «колективної вилазки на полювання в районі». Потрапив на неї я випадково – швидше навіть… необов'язково. Я зроду-віку до мисливців не належав, на цю пристрасть чи й «хворобу» ніколи не страждав. Але в області відомим мисливцем був мій близький товариш і колега Віктор Нікітченко, який працював власкором «Робітничої газети». Його й запросили того разу у поїздку «до Щудра». А він, щоб не бути у тій компанії єдиним журналістом, попросив, щоб запрошення отримав і я. Мені сказав: «Удвох нам веселіше буде, а ти хоч побачиш, що це таке – партійне полювання». Суть же ось в чому: таку «поляну» випити і закусити наготували, що наче зібралися пирувати й кілька днів. Однак Анатолій Щудро викликав на «турнір» бажаючого зіграти з ним кілька партій у шахи. Згодився, пригадую, якийсь начальник великого у ті часи тресту в Дніпрі. І виграв цей начальник у Щудра першу партію, виграв і другу, вигравав і третю. Щудро не міг такої ганьби стерпіти. Він забувся про накриту «поляну» і про все інше на світі. Явно був налаштований грати до тих пір, поки не виграє. Всі інші і моргали начальнику тресту здалеку, щоб піддався і програв, бо «ні випити ми не зможемо, ні закусити, оскільки Щудро дійсно буде грати до тих пір, поки він не виграє». І навіть потайки смикали за поли – мовляв, кінчай, зав'язуй, дай нашому «генсеку» поторжествувати від перемоги над тобою! Врешті-решт начальник-шахіст все зрозумів і мерщій здався. Відразу й пролунала тоді бадьора команда Щудра: «За столи побратані!»

А тепер нарешті про головне, що й спонукало мене написати цю історію. Для вас буде в несподіванку, але свого часу саме Анатолій Антонович Щудро найбільше від усіх постарався, аби примножити слави українському салу. Свідчу це з усією відповідальністю, оскільки на власні очі бачив газети двох таких тодішніх країн, як Чехословаччина і Німецька Демократична Республіка, котрі в один голос запевняли своїм читачам, що «такого сала, яке виростили у Новомосковському районі, Виставка досягнень у народному господарстві СРСР ще не бачила, а світ уже й не побачить». Жартую, звичайно, але публікації були дійсно схвальні і захоплюючі. Дійсно сало наробило фурору на всю, принаймні, соціалістичну Європу.

Діло було так. Якось під кінець літа викликає Щудро голову передового колгоспу Миколу Павловича і питає, по скільки у нього вродить кукурудза?

- Якщо треба, то і по сімдесят у зерні на круг, - зметикувавши наміри партійного ватажка, бадьоро відрапортував Микола Павлович.

- Не годиться, мало, - заявив Анатолій Антонович. – За таку урожайність цього року орденів не даватимуть. Треба, щоб по 90, а то і по сто центнерів на кожному гектарі.

- По стільки не можу, - чесно зізнався голова колгоспу. – У мене лише сорок гектарів неврахованих у запасі.

- А якщо подумати? – наполягав Щудро.

- Якщо подумати, то по сімдесят п'ять, і крапка. Воно ж бо і приписувати треба з розумом...

- А хто каже, що без нього? – насупився перший секретар. – Я ж і кажу, що думати треба!

І далі злегка «підказав» недогадливому Миколі Павловичу. Ти, натякнув, на всі заставки хвалишся зараз своєю свиновідгодівельною фермою, так? «Так, не по днях, а щогодини підростають ого-го які свинки та кабанці – любо-мило дивитися, - погодився Микола Павлович, ще не збагнувши сповна, куди хилить перший секретар. А тому далі геть недоречно запитав: - Але до чого тут мої свині?»

- А до того, що звітуй про стоцентнерний урожай, - майже розсердився Щудро, - а оті зайві тридцять, сорок чи скільки там центнерів з кожного гектара за документами мерщій неначе згодуй свиням. Придумай якусь нову, ще більш інтенсивнішу відгодівлю, про неї ми і в районній газеті розпишемо – і вперед. Зрозумів?

- Так точно! – підхопився Микола Павлович. – Значить, благословляєте? Можна іти виконувати?

- Біжи, - дозволив Анатолій Антонович.

Минув час, і вже пізньої осені передовий голова колгоспу одержує телефонограму з райкому: «Негайно прибути до першого секретаря. При собі мати показники з привісів свиней».

- Тут таке діло, - «здалеку» почав Щудро, - наш район здобув почесне право експонуватися зі своїми досягненнями на Всесоюзній виставці у Москві – на ВДНГ. То чим ти можеш запропонувати вразити білокам'яну і весь Радянський Союз? Так, щоб слава пішла й покотилася до самісіньких околиць!

- Качанами кукурудзи, - «здогадався» Микола Павлович.

- А що, знайдуться такі, як пів моєї руки? – запитав ще й продемонстрував жестом, якої саме величини, Анатолій Антонович.

- Ні, таких не знайдеться, - замявся голова колгоспу, далі ж посмів навіть «пожартувати»: - Були, та я їх згодував свиням. Нехай, думаю, сальце наростає...

- От-от, нарешті я діждався, що і ти правильно мислиш, - підстрибнув у кріслі Щудро. – Якраз салом і вразимо державу. Пора! Не якимось там в три чи чотири пальці товщиною, а мінімум в долоню. Ну як?

Микола Павлович не підстрибував – навпаки, засовався на стільці. Не знав, як реагувати на цю «ідею». А особливо не знав, де йому взяти «рекордного» сала?

- Я тут ось дивлюся у балансове зведення, - продовжував тим часом Анатолій Антонович, - так ти дійсно годував своїх свиней, як ненажер. З'їли чи «списали» вони у тебе півурожаю. Жах! Уявляю, якого сала нагуляли. Так що вези його мерщій – будемо дивитися.

Дякувати Богу, колгоспний зоотехнік якраз готувався видавати дочку заміж та вдома заколов кабанчика і виручив. Пожертвував два шматки кожен товщиною в долоню. Їх і повіз на «оглядини» Микола Павлович.

- Хороше сало! – погодився Щудро. – Хороше, не перечу. Але хіба що підпилих недотеп-інструкторів з обкому на полюванні дивувати. Не більше...

І поцмокавши язиком, позітхавши, Анатолій Антонович раптом зажадав негайно покликати до нього Василя Дмитровича – чоловіка, якого усі знали в районі. Хоч був він звичайним теслярем – майстрував стільці, крісла, столи і шафи. Але майстрував без цвяхів – тільки склеював. Сам виготовляв якийсь надміцний клей – це була його власна таємниця, якою він не ділився ні з ким. Але стільці, столи і шафи, склеєні Василем Дмитровичем, служили довше від збитих цвяхами.

Василь Дмитрович з'явився без запізнення і розчервонілим, мов на побачення до молодиці. Перший секретар показав йому обидва шматки сала: «Бачиш?». «Бачу», - кивнув розгублений тесляр.

- А ти можеш, з одного обережно здерши шкурку, потім склеїти їх один на другий так, щоб не було видно шов? – Запитав Щудро. – Щоб наче це один шматок товщиною на дві долоні. – І посварився пальцем: - Затям, завдання секретне і дуже відповідальне. Хтось розгледить, докумекає – мені, звісно, не здобрувати, але й тобі прощення не буде!

- І мене не лякайте, і самі не бійтеся, Анатолію Антоновичу, - засміявся Василь Дмитрович. - Діло не хитре, трохи тільки повозитися доведеться. Дайте час, ви і самі не повірите, що тримати-мете склеєний до купи шмат. Який ніколи й нізащо, ні за яких обставин не розпадеться. Його цілим й з'їдять! Це гарантую я вам!

...Розповідають, що у книзі відгуків того павільйону ВДНГ у Москві, де експонувалося надтовсте сало з України, відвідувачі тільки про нього й писали. Диво, мовляв, а не сало, зроду-віку такого не бачили.

- Побачать й не таке, якщо тільки ми цього захочемо, - мовив, кажуть, хитро усміхаючись, Анатолій Антонович Щудро, коли йому про це доповіли. А постукавши пальцем по своїй голові, ще й докинув: - У цьому ділі ніхто нас, українців, не випередить.

Що й підтвердили, як згодом докидав, публікації про диво-сало у газетах двох соціалістичних країн Європи. Тим паче, що Новомосковський район слідом отримав запрошення везти своє сало як експонат і на Дрезденську ніби як міжнародну виставку продуктів харчування. На якій отримало – бо знов довелося старатися тесляру Василю Дмитровичу - Золоту медаль! Не знаю, якої думки з приводу усього цього ви зараз, а я вважаю, що за патріотизм і національну гординю Анатолій Щудро вартий того, аби ми згадали сьогодні його веселим, дотепним і вдячним словом. Бо придумати таке міг, зрештою, хто завгодно й інший, а ось не побоятися втілити і явити спершу на весь Союз, а потім і всю Європу склеєне з двох шматків одним ніби як цілим товстелезне сало зважився і посмів єдиний Анатолій Антонович Щудро.

■

Щеплення дерев взимку: основні правила

Щоб хоч трохи розвантажити метушливий весняний період, для щеплень можна використовувати зимовий сезон

На порі, на часі

Способи зимового щеплення

Щеплення - спосіб з'єднання рослин (їх частин) для одержання єдиного організму, перенесення живця або бруньки однієї рослини на іншу, їх зрощення між собою. Та частина, на яку прищеплюють, називається підщепою, а та, від якої беруть держак - прищепою, інформує Ukr.Media.

Щеплення вприклад (копуліровка) - простий спосіб щеплення, він застосовується, коли діаметр підщепи і прищепи збігається. Якщо ви хочете до осені наступного року отримати готові до посадки саджанці, кращий спосіб зимового щеплення - покращена копуліровка «з язичком», коли для більшої міцності з'єднання на косих зрізах прищепи та підщепи роблять розщепи з утворенням язичків, щоб при з'єднанні компонентів вони заходили один за одного. Цю процедуру може опанувати кожен, повірте, нічого таємничого або складного в ній немає.

Вибір підщепи для щеплення

Готуватися до будь-якого щеплення потрібно заздалегідь. Спочатку необхідно придбати підщепу або виростити її самостійно.

Як підщепу для яблуні краще використовувати сіянці Антонівки та Анісу або клонові підщепи.

Для груші використовуються сіянці сорту, Бере жовтої або морозостійкої дикої груші, або клонова підщепа груші.

Для отримання вишневої підщепи сіють насіння сортів Володимирська, Любська Шубинка або застосовують клоновий підщепу.

Всі плодові дерева можна прищеплювати цим способом, однак є особливості. Зимова щеплення яблуні і груші добре приживається незалежно від сорту при дотриманні всіх правил і умов зберігання живців та підщепи. Приживлюваність зимового щеплення вишні залежить від сорту. Добре приживаються сорти Молодіжна, Малинівка, Булатніковська.

Заготівля підщеп для зимового щеплення

Щоб підготуватися до зимового щеплення, восени, в кінці жовтня - на початку листопада (залежно від того, яка осінь), викопують підщепу, присипають її вологим піском в полотняних мішках або ящиках і переносять у темне приміщення з температурою від 0 до +3°С. Це може бути підвал або яке-небудь приміщення, що використовується як холодильник. Протягом усього часу зберігання слідкують, щоб рослини перебували у вологому середовищі. Якщо зима сніжна, можна зберігати підщепу в спеціально підготовленій сніговій бурті - правда, при цьому необхідно вжити захисні заходи від псування рослин гризунами. В такому стані підщепа зберігається до лютого, коли приходить час проводити зимове щеплення.

Заготівля живців для щеплення

Живці для щеплення ви можете нарізати у власному саду, обмінятися з колекціонерами або придбати в спеціалізованих розплідниках або плодових садах наукових установ, де є колекції плодових рослин, з гарантією відповідності обраних сортів. Це можна робити вже в грудні. Слідкуйте за температурою повітря - під час зрізу живців вона не повинна бути нижче -10°С.

Щоб можна було вибрати здорові, не пошкоджені морозом щепи, необхідно заготовити кілька живців кожного сорту. Для збереження їх зв'язують у пучки, забезпечують етикетками із зазначенням породи і плодового дерева, загортають у поліетиленовий мішок і поміщають в те ж приміщення, де знаходяться підщепи.

Підготовка підщеп і живців до щеплення

За день до початку робіт внести підщепи в тепле приміщення. Перед щепленням їх потрібно промити і видалити всі пошкоджені частини коренів.

Живці для щеплення приносять зі сховища в день щеплення, у разі якщо вони заготовлені заздалегідь. Якщо їх нарізали у той же день, вони повинні зігрітися до кімнатної температури. Всі роботи можна робити на столі в теплому приміщенні.

Частіше щеплення робиться в кореневу шийку, але можна прищеплювати і в стовбур - трохи вище кореневої шийки. Намагайтеся підібрати прищепу і підщепу приблизно однакової товщини. Якщо це неможливо, то зріз на черешку поєднується камбіями зі зрізом підщепи хоча б з однієї сторони. На черешку залишають 2-3 бруньки.

Далі місце з'єднання підщепи з прищепою щільно обмотують поліетиленовою плівкою. Для цього можна використовувати нарізаний вузькими смужками щільний поліетилен, але краще скористатися фоторуйнівною плівкою «Живець», яку можна купити в спеціалізованих магазинах.

Для запобігання втрати вологи щеплений держак, включаючи місце обв'язки, досить швидко, щоб не стався опік щеплення, опускають в розігріту суміш з води, садового вару і парафіну (1:1) з температурою не більше +60...+ 65 °С. Шар вару і парафіну на поверхні води повинен бути тонким, щоб на черешку утворювався тонкий шар захисної плівки - товстий може відвалитися раніше відведеного часу.

Коли щеплення зроблені, рослини укладають в ящики, на дно яких кладуть поліетилен, прорізаний у декількох місцях для зливу зайвої вологи. Рослини пересипають вологою тирсою, попередньо пропареною і очищеною від шматочків кори, або вологим мохом сфагнумом.

Після відтавання ґрунту і щеплення, рослини висаджують. До осені. наступного після посадки року, рослини стають повноцінними дворічними саджанцями та їх пересаджують на постійне місце в саду.

Ящики переносять в приміщення, де до цього зберігалися підщепи, або закопують у сніговий бурт. Там щеплення будуть чекати весни, коли їх можна буде висадити в ґрунт. Щоб не почалося передчасне ріст бруньок, температура в сховищі повинна бути не вище +3 °С.

Необхідно стежити, щоб тирса або мох були вологими протягом усього часу зберігання щеплень. В такому стані майбутні саджанці витримують при температурі +18...+25 °С 8-10 днів. Після закінчення цього часу вибірково перевіряють стан декількох щеплених саджанців - оглядають зрізи на коренях: якщо вони почали заростати, то все в порядку. ■

Дерева планети: цікаві факти, яких ви не знали

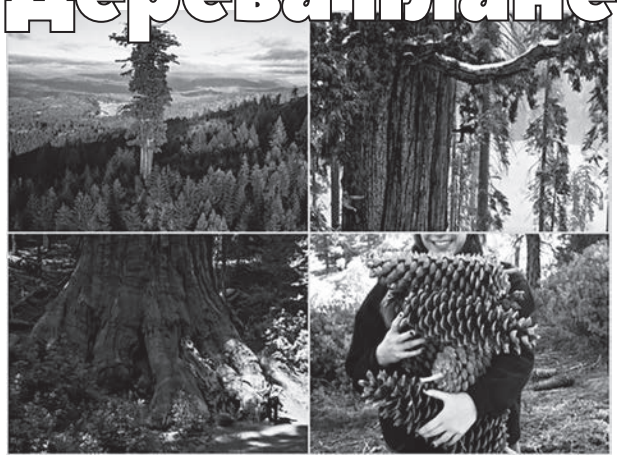

Дерева - найпотужніший природний ресурс на планеті і одночасно один з найбільш великих живих організмів, інформує Ukr.Media

Коли волога випаровується через листя і тінь від дерев, це дозволяє зменшити щорічний обсяг засобів для охолодження приміщень на 2,1 млрд. доларів.

Дерева живуть довше всіх організмів, що володіють органами життєдіяльності.

113 кг в рік кисню здатне дати одне дерево. Таким чином, два здатні забезпечити сім'ю з чотирьох осіб киснем на рік.

Автомобіль, проїжджаючи 41,8 тис. км. виробляє стільки вуглекислого газу, скільки може поглинути дерево (одне) протягом року.

У Женеві вже протягом 200 років за традицією настає офіційно весна (видається спеціальний указ), коли на каштані біля будівлі уряду розпускається перший листочок.

Слово «кодекс», відоме сьогодні як юридичний термін, на стародавній латинській означав «шматок дерева».

У Калінінградській області зростає «танцюючий ліс». У цьому місці були посаджені сосни в 80-х роках минулого століття. Тепер у більшості дерева вигнуті найбільш химерним чином, а деякі внизу навіть закручені петлею. Наука не називає точних причин даного явища. Аналогічні місця (тільки там ростуть дерева інших порід) є в Данії, Казахстані та узбережжя Балтик

Залізне дерево, яке росте на Цейлоні, спочатку викидає листя жовтого кольору, потім вони набувають рожевий або червонуватий відтінок, а вже після цього - зелений.

Дерево в середньому за своє життя поглинає тонну вуглекислого газу.

У міських умовах дерева здатні прожити лише близько 8 років. У природних умовах груша живе 300 років, яблуня 200, європейська сосна приблизно півстоліття, дуб - близько 1000 років, ялівець доживає до 1500 років.

Кориця - це не що інше, як деревна кора дерев, які можна знайти в Південній Індії і Шрі-Ланці.

У тропіках Бразилії було виявлене дерево, смола якого може відразу йти на дизельне паливо, без обробки. В рік з одного такого дерева можна отримати близько 500 літрів.

Більшу частину поживних речовин для себе дерева отримують з навколишнього середовища, з землі беруть тільки 10%.

Найстаріше коріння від дерева (йому більше 900 років) знаходиться в Швеції. При цьому дерево з кроною і корінням живе в Америці. Це сосна, якій вже 4500 років.

Дика смоківниця з Південної Африки входить корінням на глибину більше 120 мм.

Найбільше дерево висотою 112 метрів і в діаметрі 9 метрів прикрашає Національний каліфорнійський парк. Вік дерева - більше 2000 років.

Дослідження вчених довели, що з віком більшість дерев починає рости швидше.

Одна береза кожен рік дає насіння в кількості мільйона.

За своє життя один американець у середньому витрачає більше 300 кг. паперу. А якщо врахувати, що ще для побудови 95% будинків використовувалася деревина, то вийде, що один американський громадянин протягом життя знищує 30-ти метрове дерево по висоті і діаметру. В інших країнах ситуація приблизно така ж.

Повільніше всіх дерев на Землі зростає білий кедр в Канаді. Результат - 10 см. за останні 115 років.

Найнебезпечніше дерево росте на болотах Флориди і Карибському узбережжі. Якщо його сік потрапляє на шкіру - з'являється опік, а потім - хворобливий пухир. При попаданні в очі цей сік може викликати повну втрату зору. А плоди, що нагадують яблука, теж не варто споживати. Інакше опіки та інші неприємні наслідки забезпечені.

З давніх пір в міфології дерево є місцем проживання міфічних істот, русалок і навіть демонів. ■

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 3 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1983903. Тираж у січні 10815.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
РПід цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

БОГОЯВЛЕННЯ ГОСПОДНЄ

З діда-прадіда

СВЯТО Водохреща, що відзначається 19 січня, має й іншу назву - Богоявлення. Може виникнути закономірне запитання: чому Богоявленням названий не день народження Ісуса Христа, а саме цей день. Відповідь проста: справжній день не той, у який Христос народився, а той, у який він хрестився й освятив воду.

Святкувати Богоявлення християни почали ще з апостольських часів. Збереглися свідчення святителя Климента Олександрійського від II століття про нічне пильнування, яке вчиняється перед святом Водохреща Господнього. Починаючи з III століття, Григорій Чудотворець, мученик Іполит і всі великі отці Церкви проводили в день свята особливі розмови з паствою, у яких роз'яснювали його зміст.

На відміну від багатьох інших свят, що поєднали традиції народні й церковні, це суто християнське свято, воно прийшло до нас із запровадженням християнства. Коли Ісусу Христу виповнилося тридцять років, він прийняв хрещення від Івана Хрестителя на річці Йордан. Християнські перекази оповідають, що коли Син Божий виходив із води, небеса розкрилися, і в цю саму мить на плече його опустився голуб. Це був Святий Дух. Звідси й пішла традиція хрещення у воді.

Своїм водохрещенням у Йордані Спаситель започаткував Таїнство водохрещення – одне із семи головних церковних таїнств, через яке людина ніби наново народжується для життя во Христі. На честь євангельської події в цей день, а також напередодні (у водохресний Святвечір) у всіх православних храмах відбувається чин Великого водоосвячення. До речі, усі більш-менш значні церковні свята супроводжуються освяченням води. Уперше людина занурюється у святу воду під час хрещення, зазвичай невдовзі після народження. Таким чином людина «оновлюється» для майбутнього достойного життя.

Свячена вода неодмінно має бути присутня під час освячення храмів, жилих і господарських будівель, а також усіх предметів, що використовуються під час богослужіння. Свячена на Водохреще вода має вживатися натще. Вважається, що саме за цієї умови вона має найбільшу силу. До магічних властивостей свяченої води відносять здатність гамувати пристрасті, відганяти від оселі злих духів, дарувати хворому одужання часто навіть від невиліковних хвороб. Деякі священики переконані, що не існує ліків кращих за святу воду.

Може виникнути питання, навіщо треба щороку знову і знову освячувати воду? Відповідь досить проста. Світ наш сповнений гріхів, а церква, освячуючи воду, повертає водній стихії первинну чистоту. Священики акцентують увагу на тому, що Бог не творить чудес там, де людина їх очікує просто з цікавості, без щирого наміру скористатися ними задля власного спасіння. Щоб свячена вода приносила користь, необхідно дбати про чистоту власних думок і вчинків.

Але повернемося до опису свята Водохрещення. За тиждень до свята чоловіки вирубують із річкового льоду хрест великого розміру, обливають червоною фарбою або й просто буряковим квасом. Так само з льоду вирубують престол побіч хреста. Завершують святкову композицію соснові або ялинові гілки у вигляді арки — це «царські врата».

На березі річки, знову ж таки біля льодового хреста, відбувається ще одне нетривале святкове богослужіння, потім священик занурює в річкову воду (в ополонку, йордань) хрест під спів хору «Во Йордані хрещуся тобі, Господи…».

Ось тепер вода вважається освяченою, і люди набирають з ополонки у принесений із собою посуд свячену воду. Після всіх процедур громада повертається додому. За народними віруваннями, коли священик опускає хрест у ополонку, з річки вистрибує нечиста сила, і гуляє вона землею до тої пори, поки якась жінка не випере в річці білизну. Господині не квапилися повертати нечисту силу у воду — хай побільше її загине від сильних морозів. За легендою, на Водохрещення вода в річці на якусь мить перетворюється на вино.

Принісши додому свячену воду, господар кропить усе в оселі й господарстві. Уся родина сідає до столу, перед їжею випивши свяченої води. Після обіду дівчата йдуть до річки, щоб умитися йорданською водою — задля вроди та здоров'я. Подекуди зберігається звичай співати господарю оселі величальні пісні:

Гей, пане господарю,
У господі, як в раю:
У тебе воли половії,
У тебе плуги золотії,
У тебе двори кедровії,
У тебе столи калиновії…

Це було на Водохрещу

Історії realiti

Микола ПАВЛИШ

ТОЙ день на Водохрещу мені, років восьми тоді від роду, запам'ятався на все життя.

Надворі стояв лютий січень. Такий лютий, що шибки в хатах на палець замалювало морозом, а сонце бовваніло низько в небі темно-червоним.

Наша вулична ватага обмундирувалася наче полярники Арктики: всі у битих валянках за коліна та розпущених вушанках. Худорлявим тільцям було тісно й сумно. Тільки ватажок наш – найстарший і найрозумніший – мав рішучий план. Звісно ж, авторитет. Побороти Василя ще ніхто не зміг, перекричати також, а на вигадки – тим паче, не мав рівних, дарма, що два роки підряд просидів у другому класі, а з третього в четвертий, як балакали у нас на вулиці, «вчителі його на налигачі перетягли».

- Ідемо на ставок. Починаємо чемпіонат вулиці з хокею, - скомандував Василь.

Беремо клюшки, шайбу. Шикуємось по ранжиру: Василь – перший, найвищий, останній - я, найменший, зате у найбільшій шапці.

- А куди це, онучок, ведеш цю малишню, наче гусак свій виводок? – звідки не візьмись, Василева баба Христя, худа, як усі в їхньому сімействі, і теж командир, бо її чоловік служив кавалеристом у царській армії.

- На ставок у хокей грати.

- Який ще такий кокей – празник же сьогодні?!

- Тоді самі йдіть у церкву, - сердито озивається Василь.

- Васько! Якби не святий день, вперезала б тебе отою твоєю ключкою.

Онук іще більше сердиться на свою недотумкувату бабцю:

- Я просив не називати мене більше Васьком – я Василь!

Треба сказати, що у сусідського діда Свирида Васьком звали кабана, і це дуже дратувало нашого ватажка. Щоправда, вчора вранішню тишу вулиці пронизало прощальне кувікання «тезки», і про Васька сьогодні згадують добрим словом хіба що на столі у вигляді кільця ковбаски.

Враз баба Христя добрішає, наче невідь-звідки з'явилась весна:

- Візьміть хоч по тепленькому вареничку.

Ми теж, мружачись від сліпучого снігу, сяємо на противагу розлюченому край неба сонцю. Бабині «варенички» потрібно брати двома руками відразу, бо ті «півмісяці» достають своїми краєчками від одного вуха до другого.

- Ну, йдіть вже, кокеїсти, – благословляє баба Христя.

На ставку у своїй ватяно-повстяній амуніції вже хвилин через десять ми аж паруємо від перегріву. Дві команди, ковзаючись тупими валянками, ганяють шайбу на одні ворота з двох темно-червоних цеглин. На воротах, звісно, я – найменший.

Ураз хтось із хлопчаків вигукує:

- Оно - дивіться!

Метрів за десять перед нами стоїть здоровенний дядько у чорних трусах – таких широченних, що, здається, на них відтяли півмішка. І розмахнувшись руками-лапищами з криком «Ух-ху-ух!» - шубовсть в ополонку. Пірнає з головою, вистрибує і, наче відбиваючись від води, плескає себе по грудях.

Наші очі округлюються до розмірів п'ятака покійного вже нині кабанчика Васька.

- Так це ж «морж» Хмі, - виголошує Василь. – Він у ставку купається цілий рік.

Дядько Тимофій, що жив у першій хаті біля ставка, був великим за статурою і таким же великим заїкою, майже німим. Розмовляти то розмовляв, але слова з нього вилазили так натужно, сказати б, супроти його бажання, що він ладен був завжди і будь-де мовчати. А коли сміявся, то, здавалося, що сердиться. «Хмі-м-хмі-м-хмі-м», - наче спочатку вирвалось у нього з грудей, а потім притишувалося у м'ясистому носі.

У селі хтось крутив пальцем біля скроні, хтось називав його блаженним, але багато хто й жалів – Тимофій був дуже добрим на серце. Але за звичку купатись будь-якої пори та за манеру говорити (вірніше – не говорити) за ним міцно закріпилося прізвисько - «морж» Хмі. Чому? Йменння цієї північної істоти пасувало дядькові, адже він мав розкішні вуса. Довгі, чорні. А ось волосся на голові - біле-біле. Нам невтямки якось було, чому лице у Тимофія молоде, а на голові так сизо, як у старезного діда Свирида чи як пір'я у луня, що часто влітку шугав біля наших дворів.

- А чого це він не плигнув в ополонку зі своєю люлькою? – собі ж зареготав Василь.

І ще один «атрибут» мав дядько Тимофій. Ми жодного разу (та, мабуть, і все село) не бачили його без люльки. Дерев'яної, чорної. Завжди за ним тягнувся густий дим, де б не був – у дворі, на вулиці, біля ставка на рибалці. І мовчав, мовчав…

Дядько пройшов повз нас – уже в кожусі і вже з люлькою.

- Хіба можна купатися – сьогодні ж празник? – не то обізвався, не то спитав натхненник нашого хокейного «чемпіонату».

Дядько не озирнувся, тільки почулось його чудернацьке: «Хмі-м, кхи-кхи!»

- Давайте вже грати, - сказав я, бо відчув, що починаю примерзати до криги.

Команда опудалуватих шибайголів хором закрутилась навколо чорної шайби. Сонце вигравало блиском на гладенькій кризі.

Тут шайба стрімко полетіла на ворота, і я щосили відбив своєю клюшкою її геть. Вона кулею поперед мене вперед і… бульк.

- В ополонку… В ополонку впала! – закричав хтось із хлопців.

Василь сковзнув своїми великими валянками до ополонки і розвів руками:

- Втопилась. Ну й вирубав же саме тут свою купіль «морж» Хмі!

Василь спересердя глянув на дядька Тимофія, що незворушно, мов укопаний, стояв на греблі, зігріваючи цей морозний день димом з люльки.

- Ну, нічого - в мене ще щось є.

Василь витяг з кишені навісний плоский замок.

- Оцим будемо грати! Зняв із хліва діда Свирида, де Васько жив, - сказав гордо.

«Чемпіонат» продовжився з новою силою, задзвенів металом – правду кажуть, що в хокей грають тільки справжні чоловіки!

І тут мене пронизав такий різкий біль, що я, зойкнувши, спочатку впав на коліна, захищені валянками, а потім – на своє ватяне пузо. Мій рев розітнув усе довкола: здавалося ставок трісне на друзки, мов обморожена шибка…

Хтось хапає мене за плечі і обертає до себе. На мене дивляться примружені очі, вуса дядька нервово смикаються, а на пасмі сивого чола тремтять примерзлі крапельки.

- Хо-йо-йо, - белькоче. – Йо-око ціл-ле.

Шайба-замок влучила мені прямісінько в брову. Кров, сльози, соплі.. Дядько витирає всю цю липку мішанину рушником. Бере мене на руки і несе до свого двору. У хаті з миски легенько вмиває моє вже дещо припухле лице і змочує зеленкою розсічену брову.

- Доб-бре н-не ок-ко. На пі-ий мол-льоко.

Щось ще бурмоче під ніс і виходить.

Обхоплюю тремтячими руками кухоль – молоко зі шкіркою, тепле.

Зайшовши, дядько Тимофій простягає мені плоске дерев'яне кружальце.

- На-а, шай-льба.

...Хлопці щось розгублено між собою перемовляються. Вручаю Василеві нову шайбу:

- Дядько дав.

Ватага жвавішає і починає випробовувати на міць вже дерево. Василь мені, не так, як завжди, тихенько:

- Ну, не киснь, герой.

Мовчу. Хочеться не то плакати, не то сміятись. У голові роїться щось безглузде: «Який же я хокеїст – пика зелена?..»

Як же багато з тих пір скресло криги та стекло води, аж не віриться. Давно пішов за межу пітьми і «морж» Хмі. Але ж пам'ять не вирубати льодорубом.

У відпустку того року завітав і до свого села. Тітка Килина відразу ж почала розказувати про всі новини. Ну, а найперша у селі подія, вірніше дві – хто з ким одружився чи хто помер.

- Ти ж нашого Хмі пам'ятаєш? – спитала тітка.

- Ну, звісно ж.

- Був чоловік, мовчав усе життя і ось замовк навік. Слова не зронив перед смертю. Сів на лавочку біля ставка, запалив свою люльку, затягнувся… Здригнувся і похилив свою голову – всю білу на білий осокір, що підпирав огорожу…

- Ой, шкода – він наче не такий вже й старий був, - кажу.

- Та тільки-но на пенсію вийшов. Купався у холодній воді до старості – тож і розгубив здоров'я.

- Та ні, тітонько, вода сили додає. І був він справжнісіньким моржем. Мабуть, серце не витримало через те, що не випускав з-під своїх вусів оту кляту люльку.

А що насправді - можна тільки гадати. Доля тяжка така в цього чоловіка. Багато ще розповіла тітка Килина, чого я раніше на знав.

Дитинство Тимка було босоногим, голодним і, вважай, сирітським. Єдину найріднішу людину – діда, котрий і ростив його, - у війну поліції повісили на очах малолітнього хлопчака, який і так через природну ваду погано розмовляв, а тоді й взагалі почав на кожному слові заїкатися.

У юнацькі роки скроні вороного чуба схопило перше срібло. Виживав самотужки. Спочатку працював у бригаді причіплювачем, потім – трактористом. Скільки перебрав своїми сильними руками техніки – не злічити, умів ремонтувати все. Вдома ще й теслював. Одружився на простій дівчині-напівсироті. Обживалися. Будинок згодом добротніший поставили, статки які-не-які з'явились. Не було тільки довго діток. І тут доля не всміхнулась – обернулась пустоцвітом. Але подружжя, не змирившись, взяло дівчинку з сиротинця.

А далі важко й сказати, добре склалось чи ні. Прийомна дочка виросла, тричі виходила заміж і тричі дарувала дідові Тимофію онуків. Що ж казав як напуття своїм хлопчикам «морж» Хмі, коли над усе любив мовчати? Провів найстаршого онука до армії, а назад уже не діждався…

Проходжу біля нашого, вже древнього, ставка. Хата дядька Тимофія перша чи остання – це з якого боку дивитися. Рівненькі хвилі ганяються одна з одною – ставок в останні роки практично не бачить криги. Що й на Водохрещу ополонки не вирубаєш.

А вітер напускається аж десь згори, і в плетиві вербового верховіття ледь чується: «Вьох-хмі, вьох-хмі…»

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити
«Фермер Придніпров'я» можна
у будь-якому поштовому відділенні
області до 25 числа кожного місяця.
Передплатний індекс 60092.